

Sygn. akt III KK 428/12

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 9 stycznia 2013 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Dorota Rysińska (przewodniczący, sprawozdawca)

SSN Michał Laskowski

SSN Zbigniew Puzkarski

Protokolant Teresa Jarosławska

w sprawie **P. T.**

w przedmiocie wyroku łącznego

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu, w trybie art. 535 § 5 k.p.k.,

w dniu 9 stycznia 2013 r.

kasacji, wniesionej przez Prokuratora Generalnego na korzyść skazanego (PG IV KSU....)

od wyroku Sądu Rejonowego w G.

z dnia 24 lipca 2012 r.,

**uchyla zaskarżony wyrok w zaskarżonej części dotyczącej
orzeczenia o łącznej karze grzywny.**

UZASADNIENIE

Prokurator Generalny zaskarżył kasacją, wniesioną na korzyść skazanego, prawomocny wyrok łączny Sądu Rejonowego w G. z dnia 24 lipca 2012 r., którym to wyrokiem objęto uprzednie skazania P. T. wyrokami wydanymi przez ten Sąd: 1)

w dniu 7 grudnia 2009 r. – w sprawie XI K 235/09, 2) w dniu 18 lutego 2010 r. – w sprawie II K 263/09 oraz 3) w dniu 25 lipca 2011 r. – w sprawie II K 435/11. Umarzając postępowanie, na podstawie art. 572 k.p.k., w części dotyczącej trzeciego z wymienionych wyroków, Sąd Rejonowy zaskarżonym kasacją wyrokiem wymierzył skazanemu, biorąc za podstawę pozostałe skazania, łączne kary 2 lat i 3 miesięcy pozbawienia wolności oraz 160 stawek dziennych grzywny w kwocie 10 zł za stawkę. Przytoczonemu wyrokowi Prokurator Generalny zarzucił *rażące i mające istotny wpływ na treść orzeczenia naruszenie przepisu prawa materialnego, tj. art. 85 k.k., art. 86 § 1 k.k. oraz art. 71 § 2 k.k. polegające na połączeniu grzywny orzeczonej wobec P.T. na podstawie art. 71 § 1 k.k. wyrokiem Sądu Rejonowego z dnia 7 grudnia 2009 r., z grzywną orzeczoną wyrokiem Sądu Rejonowego z dnia 18 lutego 2010 r. sygn. II K 263/09 na podstawie art. 280 § 1 k. w zw. z art. 33 § 1, 2 i 3 k.k., pomimo braku przesłanek do takiego połączenia, gdyż kara grzywny wymierzona wyrokiem sygn. XI K 235/09 nie podlegała wykonaniu ze względów przewidzianych w art. 71 § 2 k.k. wobec prawomocnego zarządzenia wykonania warunkowo zawieszanej kary pozbawienia wolności.* Na podstawie tak sformułowanego zarzutu autor kasacji wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku w części dotyczącej orzeczenia o łącznej karze grzywny.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacja zasługuje na uwzględnienie w całej rozciągłości.

Już z zawartego w części wstępnej wyroku łącznego opisu skazań, objętych poszczególnymi wyrokami jednostkowymi i rozważanych jako podstawa tego rozstrzygnięcia wynikało, że wyrokiem Sądu Rejonowego z dnia 7 grudnia 2009 r., sygn. akt XI K 235/09 (pkt. 1), P. T. został skazany na karę roku pozbawienia wolności, której wykonanie warunkowo zawieszono na okres próby 3 lat oraz na karę grzywny w wymiarze 100 stawek dziennych po 10 zł każda, przy czym – jak jednocześnie wskazano w owej komparycji – wykonanie kary pozbawienia wolności zostało postanowieniem z dnia 13 marca 2012 r. zarządzone, a kara ta, na podstawie art. 71 § 2 k.k., uległa skróceniu o 50 dni. Wymieniona okoliczność, dotycząca prawomocnego zarządzenia wykonania opisaney kary pozbawienia wolności, znajduje jednoznaczne potwierdzenie w aktach sprawy, a bezsporne jest także i to, że karę grzywny, wymierzoną opisanym wyrokiem, orzeczono wobec oskarżonego na podstawie art. 71 § 1 k.k.

Powyższe ustalenia, przyjęte w podstawie wydanego wyroku łącznego, powinny były doprowadzić Sąd Rejonowy do wniosku o braku podstaw do orzeczenia łącznej kary grzywny w ferowanym wyroku łącznym. Oczywiste było bowiem, że grzywna wymierzona opisanym wyrokiem jednostkowym, jako ściśle związana z orzeczeniem o warunkowym zawieszeniu kary pozbawienia wolności (której wykonanie zarządzono), w ogóle nie podlega już wykonaniu na podstawie art. 71 § 2 k.k. Skoro zatem w podstawie wyroku łącznego znalazły się dwa wyroki jednostkowe, z których tylko drugi, wydany przez Sąd Rejonowy w dniu 18 lutego 2010 r., sygn. akt II K 263/09 (pkt. 2), zawiera skazanie na karę grzywny, orzeczoną na podstawie art. 33 § 1, 2 i 3 k.k., to nie ulega wątpliwości, że w sprawie zabrakło podstawowej przesłanki łączenia kar, sprowadzającej się do uprzedniego, przynajmniej dwukrotnego skazania na kary tego samego rodzaju lub podlegające łączeniu. Jednolite w omawianej kwestii stanowisko Sądu Najwyższego przekonuje (zob. wyrok SN z dnia 10 listopada 2011 r., II KK 225/11, lex 1084718, i przywołane tam judykaty), że nie ma prawnej możliwości połączenia grzywny, co do której – wobec zarządzenia wykonania kary pozbawienia wolności warunkowo zawieszanej – odpadła przesłanka będąca podstawą orzeczenia tej grzywny z grzywną orzeczoną na innej podstawie (podlegającą wykonaniu).

W powyższym świetle zarzut kasacji jawi się jako oczywiście zasadny. Uchybienie przez Sąd Rejonowy wskazanym w tym zarzucie przepisom prawa materialnego miało charakter rażący, w rozumieniu art. 523 § 1 k.p.k., i wywarło istotny wpływ na treść wyroku łącznego w zaskarżonej części. W następstwie tego uchybienia doszło bowiem do wymierzenia P. T. kary łącznej grzywny, której rozmiar przekroczył wymiar tej kary jednostkowej – 80 stawek dziennych po 10 zł każda, wynikającej z wyroku opisanego w pkt. 2 – która podlegała wykonaniu. Stwierdzenie tej wady wyroku łącznego pozwalało, a zarazem nakazywało podzielenie wniosku kasacyjnego o uchylenie zaskarżonego wyroku w części dotyczącej rozstrzygnięcia o łącznej karze grzywny, co nie wywołuje już konieczności wydania orzeczenia następczego. Samo bowiem uchylenie wymienionego rozstrzygnięcia prowadzi do usunięcia stanu naruszającego prawo a jednocześnie do przywrócenia sytuacji, w której orzeczenia nieobjęte karą łączną podlegają odrębnemu wykonaniu.

Z tych wszystkich względów, uznając że kasacja kwalifikowała się do uwzględnienia w trybie określonym przepisem art. 535 § 5 k.p.k., Sąd Najwyższy orzekł, jak w wyroku.